

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **D. M.**, nar., st. příslušnost U., t.č. bytem, trvale bytem, Zakarpatská oblast, Ukrajina, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, č. j. CPR-6715-2/ČJ-2015-930310-V238,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou doručenou dne 29. 4. 2015 Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, č. j. CPR-6715-2/ČJ-2015-930310-V238 (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004, správní řád, v rozhodném znění (dále jen správní řád), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, ze dne 13. 2. 2014, č. j. KRPB-289645-25/ČJ-2014-060026-SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítal, že rozhodnutí, jehož maření se měl žalobce v nyní projednávané věci dopustit, je rozhodnutím nezákonným, založeným na úvahách, které jsou v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Takové rozhodnutí nemůže zapříčinit to, že následným pobytem žalobce maří výkon tohoto rozhodnutí, neboť dle žalobce nelze mařit výkon rozhodnutí, které bylo vydáno nezákonným způsobem.

Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo správním orgánem prvního stupně mimo jiné z důvodu, že žalobce měl pobývat na území České republiky v době od 20. 11. 2014 do 28. 11. 2014 v rozporu s vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 27. 10. 2015 (vykonatelné dne 20. 11. 2014). Dle žalobce toto rozhodnutí bylo založeno na závěrech, které jsou v rozporu se zákonem o pobytu cizinců.

Žalobce poukazuje na to, že dne 14. 4. 2014 podal u příslušného správního orgánu žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců, v rozhodném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), a tuto žádost podal v době, kdy na území České republiky pobýval na základě turistického víza, žádost však podal v souladu s § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne si podal žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Oprávněnost jeho pobytu po skončení krátkodobého víza se řídila ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. O žádosti o vízum nad 90 dní bylo rozhodnuto o neudělení víza dne 9. 7. 2014, což bylo dne 12. 9. 2014 odvolacím orgánem potvrzeno.

Dle žalobce zde došlo k pochybení správního orgánu ohledně otázky oprávněnosti pobytu na území České republiky při rozhodování o prvním správním vyhoštění žalobce, neboť správní orgán dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců vztáhnul oprávněnost pobytu pouze k datu vydání prvního rozhodnutí o neudělení víza k pobytu nad 90 dnů, přičemž tvrdil, že toto ustanovení se již nevztahuje na žalobcem podanou žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. Skutečností je, že žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza nemá odkladný účinek. Žalobce k tomu uvádí, že v rámci informace o důvodech neudělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu ze dne 9. 7. 2014 však žalobci nebyla stanovena žádná povinnost, která by znamenala předběžnou vykonatelnost této informace. V případě žalobce by tomu muselo být pouze tak, že by mu byla stanovena povinnost vycestovat ve stanovené době z území České republiky. Pouze takto by rozhodnutí zakládalo předběžnou vykonatelnost. Žádná taková povinnost však žalobci v rámci informace o důvodech neudělení víza stanovena nebyla, tudíž rozhodnutí, vůči kterému tato žádost směřovala, však nezakládalo pro žalobce žádnou povinnost, která by se měla stát předběžně vykonatelnou. Žalobce tak na území České republiky pobýval oprávněně dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců až do rozhodnutí o jím podané žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza dle § 180e odst. 1 cit. zák.

Současně žalobce vytkl žalované, že se nedůsledně zabývala zákonností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 10. 2015 a to zvláště za situace, kdy toto rozhodnutí nebylo podrobeno odvolacímu řízení. Žalovaná tak nepostupovala dle § 82 odst. 2 správního řádu.

Na základě uvedeného žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil jej žalované k dalšímu řízení ve věci.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí, neboť má za to, že nebylo namístě se důsledněji zabývat zákonností původního rozhodnutí ze dne 27. 10. 2014. Žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

III. Průběh správního řízení

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 cit. zák. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 15 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, popřípadě pro situace, že by se prvostupňové rozhodnutí stalo nevykonatelným (§ 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), do 15 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Správním orgánem prvního stupně bylo zjištěno, že se žalobce dne 28. 11. 2014 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně k vyřešení své pobytové situace na území České republiky a k vydání výjezdního příkazu. Kontrolou cestovního dokladu č. a následnou lustrací v cizineckém informačním systému nebylo zjištěno žádné platné vízum ani žádné jiné oprávnění k pobytu na území české republiky, popř. jiného členského státu Evropské unie. Dále bylo zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob s platností od 4. 11. 2014 do 20. 2. 2015 dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pod č. j. KRPB-227948/ČJ-2014-060026-SV ze dne 27. 10. 2014. Na základě těchto skutečností bylo s žalobcem zahájeno dne 28. 11. 2014 řízení o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Při svém rozhodování správní orgán prvního stupně vycházel zejména z těchto podkladů: úřední záznam, výpis z cizineckého informačního systému, rozhodnutí o správním vyhoštění usnesení č. j. KRPB-227948/ČJ-2014-060026-SV, výsledek hledání AFIS, výsledek hledání EURODAC, protokol o listinném důkazu - kopie cestovního průkazu č. ET619106, protokol o vyjádření účastníka správního řízení, žádost na OAMP Brno, sdělení OAMP Brno č. j. OAM-1547-13/ST-2014, informace o neudělení dlouhodobého víza

za účelem strpění pobytu na území č. j. OAM-1547-10/ST-2014, závazné stanovisko č. ZS24965 vydané Ministerstvem vnitra ČR ze dne 4. 12. 2014 k možnosti vycestování cizince do země státního občanství.

Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce od 20. 11. 2014 do 28. 11. 2014 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu a mařil rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPB-227948/ČJ-2014-060026-SV.

Správní orgán prvního stupně také zjišťoval, zda správním vyhoštěním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života a po zhodnocení závažnosti protiprávního jednání, délky pobytu na území České republiky, věku žalobce a jeho zdravotního stavu, ekonomických poměrů, společenských a kulturních vazeb ke státu, jehož je žalobce občanem. Dále správní orgán hodnotil rodinné vztahy na území České republiky, neboť zde žijí rodiče žalobce a jeho sestra. Všichni jsou však občané Ukrajiny a nic tak nebrání jejich společnému vycestování. Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že tento zásah není takového rozměru, aby dosahoval intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o aplikaci ust. § 119a odst. 2 cit. zák.

Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo správním orgánem vyžádáno závazné stanovisko ministerstva vnitra č. ZS24965 ze dne 19. 12. 2013, dle něhož se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a jeho vycestování je možné.

Správní orgán prvního stupně stanovil dobu 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce blanketním odvoláním ze dne 19. 1. 2014, jež po výzvě správního orgánu prvního stupně nebylo následně doplněno.

V napadeném rozhodnutí žalovaná vycházela ze skutkového stavu zjištěného prvostupňovým orgánem a po posouzení spisového materiálu a prvostupňového rozhodnutí dospěla žalovaná k tomu, že se žalobce dopustil vytýkaného protiprávního jednání spočívající v pobytu žalobce na území České republiky bez platného víza v období od 20. 11. 2014 do 28. 11. 2014 a zároveň tímto pobytem mařil výkon správního rozhodnutí, neboť mu dne 27. 10. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod č. j. KRPB-227948/ČJ-2014-060026-SV. Uvedeným jednáním žalobce naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 o pobytu cizinců.

Žalovaná se dále zabývala existencí důvodů znemožňujících vyhoštění žalobce s ohledem na možný dopad do jeho soukromého a rodinného života a dospěla ke stejným závěrům jako správní orgán prvního stupně.

Žalovaná rovněž konstatovala, že prvostupňový orgán si pro účely svého rozhodnutí řádně vyžádal závazné stanovisko ministerstva vnitra podle § 120a zákona o pobytu cizinců k otázce, zda je vycestování žalobce možné, přičemž z něho vyplývá, že nebyl shledán žádný důvod znemožňující vycestování žalobce.

Žalovaná má za to, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku, tedy v její spodní hranici, se jeví jako přiměřené opatření.

Žalovaná shledala prvostupňové rozhodnutí věcně správným, náležitě odůvodněným a založeným na dostatečných skutkových zjištěních. Z tohoto důvodu jej potvrdila a odvolání žalobce zamítla.

Ze správního spisu vedeného žalovanou jsou zřejmé následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci:

Z úředního záznamu ze dne 28. 11. 2014 vyplývá, že téhož dne v 10:20 hod se žalobce se svým právním zástupcem dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně k vyřešení své pobytové situace na území České republiky a vydání výjezdního příkazu, kdy nebylo zjištěno kontrolou cestovního dokladu a lustrací v cizineckém informačním systému žádné platné vízum ani žádné oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále bylo zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob s platností od 4. 11. 2014 do 20. 2. 2015. Právní zástupce žalobce uvedl, že nahlédnutím do spisového materiálu zjistil, že rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPB-227948/ČJ-2014-060026-SV je pravomocné a vykonatelné.

Dále je ve spise založeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 10. 2014, č. j. KRPB-227948/ČJ-2014-060026-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 3 měsíců. Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 11. 2014.

Další listinou ve správním spise je informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpení pobytu na území ze dne 19. 11. 2014. Žádost žalobce o udělení dlouhodobého víza za účelem strpení pobytu na území ze dne 6. 10. 2014 byla posouzena tak, že se vízum žalobci neudělí dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Ze závazného stanoviska ministerstva ze dne 4. 12. 2014, ev. č. ZS24965, vyplývá, že vycestování žalobce je možné. V odůvodnění tohoto stanoviska je uvedeno, že žalobce sdělil v průběhu správního řízení o vyhoštění důvod, který by mu bránil vycestování z České

republiky a jeho návratu do domovského státu. V České republice se nachází jeho rodiče a sestra a obává se bezpečnostní situace na Ukrajině a rovněž možnosti povolání k nástupu na vojenskou službu. Námitka ohledně rodinných vazeb na území České republiky a studia nebyla ministerstvem přijata jako relevantní, neboť žalobce ji již osoba plnoletá, odpovědná za uspořádání svého života. Ministerstvo dále nedošlo k závěru, že by žalobci ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. K branné povinnosti ministerstvo konstatovalo, že branná povinnost existuje v mnoha zemích a povolání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním nebo persekucí. Z podkladů dostupných ministerstvu vyplývá, že přetrvávají problémy na východě Ukrajiny, konkrétně na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti a v příhraničních oblastech s Ruskem. Město Tjačevo v Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází, střety ukrajinských a vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů, ke kterým právě v těchto dvou oblastech dochází, není nijak zasažena. Vycestování žalobce též nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož žalobce nevyužil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. projeví svůj souhlas a krajský soud sám neshledal důvod pro nařízení jednání v této věci.

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 27. 10. 2014, č. j. KRPB-227948/ČJ-2014-060026-SV, jehož maření se měl v nyní projednávané věci žalobce dopustit, je nezákonné. Dle žalobce nelze mařit výkon rozhodnutí, jež bylo vydáno v rozporu se zákonem.

Soud na tomto místě není oprávněn přezkoumávat pravomocné rozhodnutí vydané v rámci jiného řízení, neboť na základě zásady presumpce správnosti správních rozhodnutí je nutné veškerá správní rozhodnutí považovat za správná a vycházet z nich. Žalobou byla napadena pouze rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, popř. rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně ze dne 19. 1. 2015. Pokud měl žalobce za to, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 27. 10. 2014 nebylo vydáno v souladu se zákonem, měl možnost v zákonné lhůtě, tj. 5 dnů od oznámení rozhodnutí, podat odvolání proti tomuto rozhodnutí, popř. si poté podat žalobu proti rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Soud tedy uzavírá, že předmětem jeho přezkumu jsou výlučně žalobou napadená rozhodnutí a jím předcházející řízení, a proto se nemůže vyjádřit k výsledkům jiných správních řízení. Nebylo tedy na místě, aby se zákonností rozhodnutí ze dne 27. 10. 2014 zabývala žalovaná v rámci řízení vedeného pod č. j. CPR-6715-2/ČJ-2015-930310-V238, neboť jí to nepřísluší.

Dále žalobce tvrdil, že v rámci informace o důvodech neudělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu ze dne 9. 7. 2014 žalobci nebyla stanovena žádná povinnost, která by znamenala předběžnou vykonatelnost této informace. Žalobce má tak za to, že na území České republiky pobýval oprávněně dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců až do rozhodnutí o jím podané žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza dle § 180 odst. 1 cit. zák.

Žalobce si dne 14. 4. 2014 (v době, kdy se žalobce v České republice nacházel na základě turistického víza) podal žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění na území. Tato žádost byla dne 9. 7. 2014 zamítnuta. Poté si žalobce podal novou žádost dne 25. 7. 2014, kdy tato byla dne 12. 9. 2014 opět zamítnuta. Dle žalobce se na žádost ze dne 25. 7. 2014 taktéž vztahuje ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

Dle ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, cizinec podal žádost v době platnosti oprávnění k pobytu a byl podle § 69 oprávněn podat na území žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti; v této době není cizinec oprávněn podat na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

Ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu se však vztahuje pouze na účinky podání první žádosti žalobce, která byla podána ještě v době, kdy mu svědčilo pobytové oprávnění založené krátkodobým vízem. Protože žalobce podal první žádost v zákonné lhůtě, kdy mu ještě svědčilo původní pobytové oprávnění, pobýval na území České republiky legálně na základě právní fikce platnosti dosavadního pobytového oprávnění, a to až do dne rozhodnutí o podané první žádosti ze dne 9. 7. 2014, kdy bylo rozhodnuto o neudělení dlouhodobého víza. Druhá žádost nemůže, i kdyby byla podána v době běžící fikce povoleného původního pobytového oprávnění, založit novou fikci pobytu dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Pokud by se tak stalo, bylo by možné podávat opakované a účelové žádosti.

Uplatnění této fikce je totiž vyloučeno § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který výslovně uvádí, že podání žádosti nemá odkladný účinek. Žádost o nové posouzení důvodů

neudělení víza je tedy oprávněným prostředkem vůči rozhodnutí o neudělení víza, který nemá vůči tomuto rozhodnutí suspenzivní účinek – neodkládá jeho právní moc. Podání žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza dle poučení v informaci o neudělení víza na věci nemohlo nic změnit, protože samo rozhodnutí o neudělení víza v právní moci bylo. Správní orgány tak učinily správný závěr ohledně této otázky a pobyt žalobce ode dne 9. 7. 2014 nebyl oprávněný.

Dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Dle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Ohledně žalobcem tvrzené nevykonatelnosti informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza ze dne 9. 7. 2014 soud uvádí, že dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je povinností každého cizince pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Na žalobce se nevztahuje žádná výjimka z § 18 zákona o pobytu cizinců, tudíž na něj § 130 písm. n) cit. zák. dopadá. Pokud se žalobce uvedenou povinností neřídil, byl správní orgán povinen s žalobcem zahájit řízení o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. V tomto případě se tedy jeví námitka vykonatelnosti rozhodnutí o neudělení víza jako lichá.

K tomu soud na okraj dodává, že povahou rozhodnutí o neudělení víza, jakož i povahou informace o důvodech neudělení víza a rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení víza, se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval. Ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 - 221, publ. pod č. 2544/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že rozhodnutí o neudělení víza je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Nemusí ovšem splňovat náležitosti podle § 67 a § 68 správního řádu, neboť není správním rozhodnutím vydaným ve formálním správním řízení podle § 9 správního řádu. Na řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza se tak nepoužijí ustanovení části druhé a třetí správního řádu, správní orgán postupuje podle procesních ustanovení zákona o pobytu cizinců a obdobně podle části čtvrté správního řádu. Sdělení důvodů neudělení dlouhodobého víza

nelze považovat za vlastní rozhodnutí o neudělení víza, ale za úkon správního orgánu následující po rozhodnutí o neudělení víza. Neboť informace o neudělení dlouhodobého víza není rozhodnutím, nemůže tak sama o sobě cizinci stanovovat povinnosti.

Soud se ztotožňuje s posouzením předmětné otázky žalovanou, popř. správním orgánem prvního stupně, neboť již ten se k věci v tomto rozsahu dostatečně, srozumitelně a správně vyjádřil v prvostupňovém rozhodnutí. Na základě výše uvedeného žalobce od 20. 11. 2014 do 28. 11. 2014 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu a mařil rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPB-227948/ČJ-2014-060026-SV. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl v odvolacím řízení žádné konkrétní odvolací důvody, žalovaná prvostupňové rozhodnutí dle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumala soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaná při svém přezkumu neshledala rozpor s právními předpisy a náležitě odůvodnila, proč má za to, že správní orgán prvního stupně otázku neoprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky správně odůvodnil. Soud tak neshledává přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedostatečným.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. srpna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Běla Kotoučková